

اسکاد متعلق به اتحاد جماهیر شوروی سابق بود که توسط کره شمالی مهندسی معکوس شده بود، همچنین ایران یک خانواده کاملاً بومی از موشک‌ها با پیشران جامد که براساس فناوری و پیشران‌های چینی بود، تولید کرد. در مجموع ایران در طول سال‌های جنگ و بعد از جنگ توانسته بود سامانه‌های موشکی از کشورهای سوریه، لیبی و کره شمالی وارد کند. در آخرین معامله‌ای که بین ایران و کره شمالی منعقد شد، مجوز تولید بومی موشک‌های اسکاد - بی^۱ به ایران داده شد، که ایران آن را شهاب - ۱ نامید. (Einhorn & Van Diepen, 2019, p. 9)

کره شمالی با افزایش برد موشک‌های خود، آن‌ها به ایران و سایر مشتریان صادراتی خود ارائه می‌داد. پیونگ یانگ^۲ موشک‌های بالستیک و کوتاه برد اسکاد - سی^۳ را با برد ۵۰۰ کیلومتر از طریق کاهش وزن ترابری و برخی اصلاحات در اسکاد - بی تولید کرد. ایران در سال ۱۹۹۷ بین ۱۰۰ تا ۱۹۷ فروند موشک اسکاد - سی از کره شمالی خریداری کرد و همچنین فناوری تولید موشک شهاب - ۲ را خود به صورت بومی تولید کرد (Project, 2019). در سال ۲۰۱۰ ایران یک موشک جدید و ارتقایافته از روی نسخه شهاب - ۲ با برد ۸۰۰ کیلومتر و با دقت بالا تحت عنوان قیام - ۱ تولید کرد. ایران در ادامه فعالیت‌های خود در سال ۱۹۹۳، موشک‌های نودونگ^۴ کره شمالی با برد ۱۳۰۰ کیلومتر را خریداری کرد. سامانه‌هایی که به ایران اجازه می‌داد تا اسرائیل را مورد هدف قرار دهد. اما ایران به جای استقرار این سامانه‌ها، در این سامانه‌ها اصلاحاتی انجام داد و موشک جدیدی با نام شهاب - ۳ تولید کرد. در مرحله بعد، جمهوری اسلامی ایران راهبرد خود را بر دستیابی به موشک‌های سوخت جامد استوار ساخت. در همین چارچوب، ایران به جای واردات موشک‌ها با سوخت جامد، تجهیزات و فناوری تولید موشک‌های سوخت جامد را در دهه ۱۹۹۰ از چین وارد کرد. ایران توسعه موشک‌های کوتاه برد با برد ۲۰۰ تا ۲۲۵ کیلومتر و سوخت جامد با نام فاتح -

-
1. Scud-B
 2. Pyongyang
 3. Scud-C
 4. Nodong